

Publicerad 2011-06-07 01:26 av Nattkreatur

Ett bidrag till en novelltävling som min gamla lärare ville ha med mig i. Jag överskred gränsen på 5000 ord och tänkte "Åt helvete med tävlingen. Jag skriver som jag vill". Den här novellen har hållits hemlig i två år och detta är första gången den blir p

Hästen som ville vinna men han dog

"En riktig löpare, det är vad jag alltid har velat ha. En som kan springa längre och snabbare än alla andra. En riktig hingst med styrka och karaktär". Det var så hon brukade säga, det indiska halvblodsstoet Amoena. Och han tyckte hon var så vacker, med sina tulpanöron och sin yviga man. "Amoena är den enda jag någonsin har velat ha" hade han nog snarare sagt, Sisyfos. Som han hette. Och han sprang varje dag. Tränade så hårt han bara kunde, kämpade tills det inte gick att kämpa mer och slet tills hans ben inte orkade bära honom mer. För att bli allt vad han kunde för Amoena, hon betydde så mycket för honom. "Det är inte lätt att löpa snabbast och bäst om man bara är ett Gotlandsruss vet du väl Sisyfos?" det var så hans bästa vän Brutus som bodde i båset bredvid hans brukade spä i hans öron. Var dag fick han höra hur otillräcklig han var från alla håll och hästar. Brutus menade till en början bara väl, han ville få Sisyfos att förstå verkligheten. Att det varken var möjligt eller viktigt att bli den snabbaste löparen, utan att det räckte med att vara honom själv. Men när Sisyfos tränande tog upp allt mer tid och hans personlighet blev allt mer inskränkt tröttnade Brutus också på att stå där och vara honom behjälplig.

Det var först en vårdag när Sisyfos hade börjat ta sin träning på större allvar som han började märka av motgångarna. Dels då han konstant blev omsprungen av snabbare tävlingsavlade hingstar som tycktes besegra löparspåret i hagen som om det vore något fullkomligt oanmärkningsvärt. Knappt lönt att höja hjärtrytmen för. Men för Sisyfos del var allt över tre varv en rejält ansträngande bedrift. Han var explosiv i sitt löpande så till den grad att i de första hästlängderna stod han obesegrad i tempo. Men det han vann i explosiv snabbhet förlorade han också i uthållighet. Sisyfos var en arbetshäst, därmed innehöll han också mycket styrka men desto mindre långdistanslöparkondition. Så när han till slut säckade ihop mitt på spåret fullkomligt utmattad stod avelshingstarna vid sidan och hånskrattade. Värst av dem var Napoleon som också var den bästa. Han var en tvättäkta arabisk fullblodshingst, lika högfärdig som han var snabb och uthållig. Napoleon såg ner på Sisyfos något så väldeliga för att denne ville bli något han inte var avlad till. För att han hade drömmar. Men mest av allt för att han ville ha Amoena, ett sto som Napoleon betraktade som sin tillgivna egendom och uppenbara rättighet som stallets snabbaste hingst. Amoena å sin sida tyckte synd om Sisyfos och ville gärna trösta honom. Men eftertraktad och populär som hon var ville hon inte heller synas med en häst som gjort sig till åtlöje inför hela stallet. Den ende som stod vid hans sida var Brutus som fullkomligt struntade i vad alla andra tyckte utan bara brydde sig om Sisyfos välbefinnande. På så vis var Brutus också den starkaste hästen i stallet. Då han var tillfreds med sig själv och sin omgivning och alltid gjorde precis vad han kände för. Fullkomligt obrydd om vad någon annan hade att säga om saken. Och såhär fortlöpte ordningen i många månader. Napoleon var den självutnämnde översittaren. Brutus var tröstaren. Sisyfos var den eviga förloraren. Och Amoena brydde sig inte något nämnvärt om någon av dem egentligen.

Men så kom den dagen som förändrade allt. Det var en mycket mörk höstkväll och det regnade värre än någon kunde minnas. Strimmor av vatten ringlade sig in i stallet likt långdragna glänsande ormar på jakt

efter möss eller kanske lägst möjligt belägna punkt där de kunde sammanfoga sig till porlande pölar. Det var denna ödesdigra kväll den lokala bonden tillika stallföreträdaren Joseph Stahlén för första gången på mycket länge äntrade stallet för att hämta Sisyfos. Bondens traktor hade kört fast i gytjan och för att veckoleveransen av mjölk inte skulle bli försenad måste en vagn med mjölkspann dras upp för den stora branta backen precis bredvid stallet. Hade Sisyfos varit en människa, vilket han nu inte är, hade han direkt känt spritstanken från Stahléns andedräkt och kanske anat oråd lite tidigare. Men nu var Sisyfos inte en människa utan följde glatt och villigt med Stahlén ut, allmänt road över den plötsliga uppmärksamheten. Men detta skulle snart visa sig bli en av de värsta nätterna i Sisyfos liv. För att ta sig upp för den här backen med den tunga kärran och den fete Joseph Stahlén bakom rodret skulle visa sig vara en pärs jämförbar endast med de råaste av de antika grekiska tragedierna. För varje två steg Sisyfos tog uppför backen med regnet piskande i sina ögon sjönk han tillbaka ett och således blev hans arbete och uppgift en särdeles tung sådan. Han blev tröttare och tröttare och Stahléns piskrapp blev hårdare och hårdare och när han till slut nådde toppen efter ett otroligt uppvisande av styrka och envishet tappade kärran allt fäste den hade och började glide bakåt. Detta blev mer än vad Sisyfos styrka klarade av och han släpades hjälplöst ner till backens början ihop med vagnen och en skrikande Joseph Stahlén. Trots allt detta lyckades Sisyfos mirakulöst nog komma på fötter igen för att än en gång dra vagnen upp till toppen och tragiskt nog lida samma löjeväckande trista öde att släpas ner till botten igen. Det var också här det fullkomligt rann över för Joseph Stahlén, som märkbart var väldigt stressad. Sisyfos piskades fullkomligt blodig. Resten av natten spenderade han gråtande ensam i sin box. Brutus lyckades efter lite slit sparka in en planka som skilde deras boxar åt och trycka in mulen däremellan för att viska tröstande ord till Sisyfos.

Dagen efter den hemska natten var hästarna mycket tysta. Få visste om de fick eller om de ens själva ville fortsätta klanka ner på Sisyfos. Men det vackra stoet Amoena som hela natten hade luggit och lyssnat på Sisyfos snyftningar kände stort medlidande och moderlig empati. Så hon gick tidigt fram till Sisyfos och berättade om hur enastående hans styrka var och hur hemsk och vidrig Joseph Stahlén var som utnyttjade honom så bestialiskt. Och hur dumma dom andra hästarna var som retade honom. Sisyfos, såg det naturligtvis inte för vad det var och gick i taket över glädjen att hans träning hade gett ett sådant starkt resultat att Amoena hade börjat fatta tycka för honom. Brutus å sin sida förstod verkligheten. Att det bara var empati och inget mer och försökte förklara för Sisyfos att han inte skulle ta detta på fel sätt och få falska förhoppningar. Sisyfos blev då fullkomligt rasande och skällde ut honom efter noter. Brutus, märkbart sårad och arg, travade iväg. Efter en stunds personligt kontemplerande i sitt bås började Sisyfos få dåligt samvete, han började se hur saker och ting hängit ihop och att den som egentligen betydde något för honom var faktiskt Brutus. Som alltid varit en kamrat oavsett. Han gick därför ut för att be om ursäkt. Då fick han se att Brutus hade gjort sig sällskap med flera av stallets märkbaraste hästar. Han hade nämligen behövt prata ut om sin irritation över Sisyfos agerande med någon. Napoleon sade högt att han aldrig gillat Sisyfos men inte hade något emot Brutus. Amoena nämnde att hon aldrig skulle vilja ha Sisyfos men att hon tyckte synd om honom för hans dumhet. Och Brutus förvärrade hela situationen genom att nämna att så många gånger han ställt upp för Sisyfos, hade denne aldrig ställt upp för honom. Bedrövad sprang Sisyfos rätt igenom hästskaran och löpte gnäggande ut genom dörren.

Brutus kände sig sorgsen över den olyckliga situationen men var fortfarande alldeles för arg för att följa

efter Sisyfos. Amoena hade skämts för mycket för att våga följa med och Napoleon fnös bara självbelåtet som vanligt. Den tragiska situationen tedde sig alltså så att en oundviklig tragedi var på väg att ske, och de nyckelhästar som kunnat förhindra den var allt för upptagna med sig själva för att orka göra något åt saken. Varpå den här historiens huvudkaraktär lämnades åt att brottas med all sin prestationsångest samt skeva självbild alldeles för sig själv. Detta resulterade då i att den maniskt deprimerade och till sin hästhjärna sjuke Sisyfos började springa på löparspåret. Det var det enda han kunde tänka sig att göra eftersom det hade varit allt han pysslat med under så lång tid lyckades nämligen inga andra tankar falla honom in. Därför sprang han. Fortare, längre och hårdare än någonsin. Förblindad av sin egen sorg. Ett varv blev två, två blev tre och tre blev snart sextiofem. Fast de flesta åskådarhästarna hade tappat räkningen redant runt tjugofem. Det var en otrolig uppvisning som lockade ett sådant otroligt publikuppbåd att snart hade även de populära hästarna inne i stallet blivit nyfikna över allt tjoande och stimmande där utanför. Mäktade förvånade blev de, särskilt Napoleon, när de fick reda på av de andra hästarna att Sisyfos nu hade slagit alla hans löparrekord med hästlängder. De stod lika häpna alla tre till det bittra slutet. Ty när Sisyfos nätt och jämnt hade passerat tvåhundrastruttionio varv föll han till marken och yrde upp ett stort moln av grus och damm i sitt fall. Hans starka hästhjärta hade till slut svikit honom och även om han nu stod som segraren i stallet fick han själv aldrig uppleva den lycka det skulle ha inneburit för honom. Och var det kanske inte lika bra? För vad skulle Sisyfos ha gjort med sitt liv närmast i såfall? Springa ännu mer? Nej, den sanna lyckan för Sisyfos fanns inte i att besegra allt utan i drömmarna han hade och det han gjorde för sig själv på löparspåret. Även om han aldrig vann det han ville ha så vann han var dag alltid över sig själv.

Må du vila i frid du, hästen som ville vinna men du dog, oförståeligt lycklig ända till slutet.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nattkreatur med Poeter.se id #17727 innehar upphovsrätten